



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **FABIO PRODUKT spol. s r.o.**, IČ 25252933
Holín 92, 506 01 Jičín
zastoupený Censitio s.r.o., daňovým poradcem
Ratajova 1113/8, 148 00 Praha 4 - Kunratice

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČ 72080043
Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 30. dubna 2020, č. j. 16415/20/5300-22443-712712 a č.j. 16416/20/5300-22443-712712,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil dodatečné platební výměry vydané Finančním úřadem pro Královéhradecký kraj na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2015, březen 2015, květen 2015, červen 2015, červenec 2015, srpen 2015 a září 2015.

I. Žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že unesl své důkazní břemeno a prokázal, že dodal zboží společnosti Akman a že mu svědčila dobrá víra v pravdivost údajů, které mu společnost Akman poskytla. Dále uvedl, že žalovaný neprovedl všechny důkazní prostředky, které žalobce v průběhu řízení navrhoval a jejichž provedení bylo podle žalobce potřebné pro úplné zjištění skutkového stavu. Přitom se žalovaný dopustil nepřípustného hodnocení důkazních prostředků předem.

Prokázání dodání zboží společnosti Akman, s.r.o. (dále jen „Akman“)

3. Žalobce uvedl, že se společností Akman obchodoval v části kontrolovaného období na základě žádosti pana K., který zastupoval, jak samotný žalovaný v napadených rozhodnutích osvědčil, rovněž společnosti Flaveo a Vitality Foodstuff Trading L.L.C. Společnosti Akman dodával žalobce rostlinný olej na adresu WIEN, Simmering Schemmerlstrasse 72. Později dodával žalobce společnosti Akman rostlinné oleje na adresu WIEN, Liesing, Wiegelestrasse 34. Pokud zasílal žalobce společnosti Akman daňové doklady v listinné podobě poštou, činil tak doporučeně na adresu sídla v Bratislavě a daňové doklady se nikdy nevrátily žalobci zpět jako nedoručené. O tom, že společnost Akman vykonávala ekonomickou činnost, svědčí mj. to, že ve sbírce listin je založena účetní závěrka této společnosti za rok 2013.
4. Skutečnost, že zboží bylo dodáno společnosti Akman má žalobce za prokázané na základě těchto důkazů:
- vystavené daňové doklady (faktury), na kterých je jako odběratel uvedena společnost Akman a kde je uvedeno VAT ID, které tato společnost daňovému subjektu poskytla,
 - dodací listy, kdy na některých z nich je uvedeno potvrzení o úhradě v hotovosti,
 - doklady o úhradách faktur,
 - CMR listy,
 - souhrnná hlášení, kde jsou uvedeny všechny dodávky zboží společnosti Akman, identifikované dle jejího VAT ID,
 - příklady e-mailové komunikace daňového subjektu se společností Akman prostřednictvím pana H. K.,
 - ta část svědecké výpovědi pana H. K., kde potvrdil, že se žalobcem komunikoval prostřednictvím e-mailu a komunikační aplikace WhatsApp a prováděl vklady hotovosti na účet daňového subjektu u ERSTE BANK, a před jeho otevřením platil za dodávky zboží v hotovosti řidičům žalobce,
 - potvrzení rakouské banky ERSTE bank o vedení účtu žalobce,
 - vkladová karta, vystavená panu H. K. k účtu žalobce, vedenému ERSTE BANK ve Vídni, přičemž přílohou odpovědi rakouského správce daně na mezinárodní dožádání je kopie této vkladové karty, takže je prokázáno držení této karty panem H. K.,
 - knihy (reporty) jízd nákladních vozidel, přepravujících zboží,
 - záznamy o průjezdu nákladních vozidel mýtnými bránami, poskytnuté Ředitelstvím silnic a dálnic ČR,

- svědecké výpovědi řidičů daňového subjektu p. A., p. K., p. K. a p. R., kteří potvrdili skutkovou verzi žalobce,
 - svědecká výpověď řidiče A. K., který v průběhu svědecké výpovědi ukázal správci daně v aplikaci Google Maps místo vykládky zboží na drese WIEN, Simmering Schemmerlstrasse 72,
 - fotografie zaslaná správci daně dne 29. 8. 2017 jako příloha vyjádření k výsledku kontrolního zjištění pod označením „foto_vykladka_Wien“, na které je zachycen řidič A. K. a H. K. při vykládce zboží na adrese WIEN, Simmering Schemmerlstrasse 72,
 - svědecká výpověď Ing. E. J., obchodní manažerky daňového subjektu, která uvedla, že pana H. K. osobně zná, setkala se s ním osobně ve Vídni na místě vykládky zboží na adrese WIEN, Simmering, Hallergasse a pravidelně s ním komunikovala jako se zástupcem společností Akman, a to prostřednictvím e-mailu a komunikační aplikace WhatsApp,
 - místní šetření rakouského správce daně u rakouské firmy M.Zayed GmbH, které potvrdilo, že tato firma nakupovala rostlinné oleje od společnosti Akman,
 - výpis z evidence faktur přijatých společností M. Zayed GmbH,
 - zápis společnosti Akman do obchodního rejstříku 27. 6. 2013, prokazující existenci společnosti,
 - účetní závěrka společnosti Akman za rok 2013, vložená do sbírky listin, prokazující ekonomickou činnost společnosti,
 - kupní smlouva se společností Akman ze dne 24. 6. 2015,
 - podací lístek doporučené pošty ze dne 31. 3. 2015, který prokazuje zaslání doporučeného dopisu společnosti Akman a který se nevrátil jako nedoručený,
 - výpisy z účtu daňového subjektu, vedeného u rakouské ERSTE bank, na který H. K. prováděl vklady hotovosti jako úhrady za zboží, dodané společnosti Akman,
5. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007-119 uvedl, že se v jeho případě jedná zejména o otázku výše důkazního standardu, a to zejména pro žalobce. Správce daně de facto vyžaduje po žalobci unesení důkazního břemene mimo jakoukoliv pochybnost, což je teoreticky i prakticky naprosto nemožné. Odkázal přitom na nález Ústavního soudu ze dne 20. 8. 2014, I. ÚS 173/13.
6. Dále připomenul, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„důkazní povinnost, kterou nese daňový subjekt, nedosahuje povinnosti prokázání tvrzených skutečností s absolutní jistotou, ale postačí prokázat dostatečnou míru pravděpodobnosti. Ta bude zpravidla naplněna, pokud bude možné z provedených důkazů učinit daný závěr bez vážných pochybností, přičemž je třeba zohlednit i čas uplynulý od doby, kdy prokazované skutečnosti nastaly.“* Žalobce trval na tom, že výše uvedené důkazní prostředky ve svém souhrnu a v celkovém kontextu poskytují jasný a přesvědčivý důkaz o dodání zboží společnosti Akman.
- Dobrá víra žalobce
7. Žalobce namítal, že byl v dobré víře, že zboží dodával právě společnosti Akman, která mu poskytla své identifikační údaje a své VAT ID.

8. Dobrá víra žalobce vycházela z těchto skutečností:

- žalobce je výrobce rostlinných olejů a v rámci obratu 1,23 mld. Kč, v roce 2014 i v roce 2015 realizoval cca 30 tisíc obchodních případů,
- v případě společnosti Akman se v kontrolovaném období jednalo o 15 obchodních případů o celkovém objemu 7,43 mil. Kč,
- ve vztahu ke společnosti Akman postupoval žalobce zcela standardním způsobem (viz výpověď E. J. a S. Š.),
- žalobce si prověřil existenci společnosti Akman a správnost a platnost jejího VAT ID, které mu poskytla, v systému VIES,
- žalobce provedl přepravu zboží vlastními vozidly, aby se tak ubezpečil, že zboží opustí tuzemsko a bude skutečně dodáno do jiného členského státu,
- žalobce zasílal faktury společnosti Akman na adresu jejího sídla ve Slovensku doporučeně a tyto se mu nevracely jako nedoručené,
- dodací a cenové podmínky byly naprosto standardní, nijak se nevymykaly běžným obchodním zvyklostem.

9. Za důkaz své dobré víry považoval žalobce i výslech paní S. Š., který byl v průběhu odvolacího řízení proveden. Podle žalobce bylo tímto výsledkem prokázáno, že žalobce byl v dobré víře, že dodává zboží do jiného členského státu společnosti Akman, kterou zastupoval pan H. K.

10. Svědkyně Š. vypověděla, že za společnost Akman jednal pan H. K. a nikdo jiný. Dále vypověděla, že pokud po příjezdu řidičů na místo vykládky na Slovensku nebo v Rakousku zde nebyl nikdo přítomen, kontaktovala pana H. K., který následně vykládku zboží zajistil. Svědkyně rovněž potvrdila, že v některých případech dodávek vůči předmětným společnostem přebírali řidiči úhradu za dodané zboží v hotovosti. Hotovost následně řidiči předávali svědkyni Š., případně ji po skončení pracovní doby vkládali do firemního trezoru. Ze svědecké výpovědi této svědkyně rovněž vyplývá, že způsob obchodní spolupráce s panem H. K. byl z jejího pohledu zcela standardní a srovnatelný se spoluprací s ostatními zahraničními odběrateli.

11. Dobrou víru žalobce posilovala i ta skutečnost, že VAT ID společnosti Akman žalobce uváděl do souhrnných hlášení a ze strany finančních orgánů toto zůstávalo bez jakékoliv odezvy. O pochybnostech správce daně a skutečnostech, že si společnost Akman neplnila své povinnosti, související s intrakomunitárními dodávkami zboží, byl žalobce informován až v průběhu daňové kontroly, zahájené 2. 11. 2016.

12. Dále žalobce uvedl, že povinnost podávat souhrnné hlášení byla pro plátce stanovena zákonem č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“) s účinností od 1. 4. 2004. Původně bylo souhrnné hlášení podáváno čtvrtletně, novelou zákona o DPH z. č. 489/2009 Sb. byla zavedena povinnost podávat souhrnné hlášení měsíčně a výhradně v elektronické podobě. Podle důvodové zprávy tak byla novelou „řešena povinnost podávání souhrnného hlášení v podobě a stanovenou formou tak, aby v souladu s nařízením Rady (ES) č. 37/2009 ze dne 16. prosince 2008 byla splněna povinnost členského státu udělit přístup k informacím uvedeným plátcem v souhrnném hlášení co nejdříve, tj. ve lhůtě do jednoho měsíce od konce období, ke kterému se informace vztahují (článek 263 odst. 2 směrnice Rady 2008/117/ES).“

13. Novela z. č. 489/2009 Sb., jak žalobce dále uvedl, implementovala Směrnici Rady č. 8/117/ES. V odůvodnění této směrnice je uvedeno následující:

„(1) Úniky v oblasti daně z přidané hodnoty (DPH) významně ovlivňují daňové příjmy členských států a narušují hospodářskou činnost v rámci vnitřního trhu tím, že vytvářejí neoprávněné toky zboží a uvádějí na trh zboží za neobvykle nízké ceny. (2) Jednou z příčin těchto daňových úniků jsou nedostatky systému DPH uvnitř Společenství, a zejména systému výměny informací o dodání zboží v rámci Společenství, který je stanoven směrnicí Rady 2006/112/ES [3]. Překážkou bránící účinnému používání těchto informací v boji proti podvodům je především prodleva mezi uskutečněním plnění a odpovídající výměnou informací v rámci systému výměny informací o DPH. (3) Za účelem účinného boje proti těmto daňovým únikům je třeba, aby správní orgán členského státu, ve kterém daňová povinnost vznikla, získal informace o dodání zboží uvnitř Společenství ve lhůtě nepřekračující jeden měsíc. (4) Aby bylo možné k boji proti únikům využít křížovou kontrolu informací, je třeba zajistit, aby plnění uvnitř Společenství přiznával ve stejném daňovém období dodavatel i kupující nebo příjemce.“

14. Žalobce, jak uvedl, tak byl v legitimním očekávání, že splňuje všechny hmotně právní podmínky pro osvobození dodání zboží do jiného členského státu a pokud uvádí do souhrnného hlášení údaje o dodávkách zboží společnosti Akman a ze strany správce daně nenásleduje žádná reakce, je jednání jeho samotného i jeho obchodního partnera z hlediska zdanění korektní a neměl tak žádné rozumné důvody k tomu, aby přijímal opatření nad rámec běžných obchodních zvyklostí. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. května 2019, čj. 7 Afs 320/2018-42 (bod 31) platí, že „splní-li daňový subjekt (plátce daně) svoji primární důkazní povinnost ohledně faktického dodání zboží do jiného členského státu a osvědčí-li svoji dobrou víru ohledně tohoto faktického dodání (tato bude z povahy věci odvislá zejména také od toho, jakými důkazními prostředky daňový subjekt disponoval v době dodání), jsou orgány finanční správy oprávněny daňovému subjektu neuznat jím nárokované osvobození od daně pouze pokud prokážou zapojení daňového subjektu do podvodného jednání.“
15. Dále žalobce uvedl, že v oblasti aplikace § 64 zákona o DPH tak podle doktríny může nastat situace, kdy daňový subjekt předloží dostatečné podklady osvědčující naplnění podmínek pro osvobození od DPH, ale správnímu orgánu vyvstanou následně pochybnosti o některých předložených důkazech (např. se ukáže, že informace prokazovaná konkrétním důkazem není pravdivá). V takovém případě je nutné se zabývat dobrou vírou subjektu daně, že se neúčastní daňového podvodu. Pokud je dobrá víra subjektu daně prokázána, je osvobozen od povinnosti zaplatit příslušné DPH, i když předložil doklady, které byly následně zpochybněny, resp. byly zpochybněny informace v nich obsažené.
16. Podle žalobce právě tato situace v jeho případě nastala. Pokud soud dospěje k závěru, že žalobce neprokázal splnění hmotně právních podmínek pro osvobození, ačkoliv žalobce jako hlavní žalobní námitku uvádí, že splnění podmínek pro osvobození prokázal, potom se žalobce dovolává své dobré víry, jež byla z jeho strany doložena.

Neúplné dokazování

17. Podle žalovaného žalobce neunesl své důkazní břemeno ve věci prokázání, že zboží dodal právě společnosti Akman. Přitom správce daně neprovedl všechny navrhované důkazní

prostředky, jejichž provedení daňový subjekt navrhoval. Konkrétně se jednalo o tyto navržené důkazní prostředky:

- místní šetření na adrese WIEN, Simmering Schemmerlstrasse 72 a WIEN, Liesing, Wiegelestrasse 34 za účelem zjištění majitele objektu a následně informace, zda majitel těchto skladovacích prostor pronajímá jejich část společnosti Akman,
 - místní šetření u společnosti Slovenská pošta a.s. za účelem zjištění, jakým způsobem byly doručeny poštovní zásilky podací číslo RR478130534CZ a RR471830548CZ, odeslané dne 31. 3. 2015 společnosti Akman a jakou osobou byly tyto zásilky převzaty.
18. Žalovaný odmítl navrhované důkazní prostředky provést s odůvodněním, že by se jednalo o nadbytečné důkazy. V této souvislosti připomněl žalobce rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 6. 2003, č. j. 22 Ca 421/2002-35 (č. 39/2003 Sb. NSS) a nález Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09 (N 254/55 SbNU 455).
19. Místní šetření na adrese WIEN, Simmering Schemmerlstrasse 72 a WIEN, Liesing, Wiegelestrasse 34 navrhoval žalobce z toho důvodu, že na tyto adresy dodával zboží. Pokud by bylo zjištěno, že skladové prostory na těchto adresách měla pronajaté společnost Akman, bylo by prokázáno, že zboží bylo dodáno této společnosti. Místní šetření u společnosti Slovenská pošta mohlo vést ke zjištění totožnosti osob, které za společnost Akman přebíraly poštovní zásilky, kterými byly společnosti Akman zasílány daňové doklady za dodávku zboží. Tyto osoby potom mohly následně podat důležité a relevantní informace ohledně společnosti Akman, zejména o svém vztahu k této společnosti a o vztahu pana H. K. k této společnosti.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

20. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že stran důkazního břemene nekladl správce daně na žalobce nepřiměřené požadavky. Žalobce tvrdil, že rostlinný olej dodal v předmětných zdaňovacích obdobích do jiného členského státu (dále jen „JČS“) mj. společnosti Akman, a že mu tedy náleží osvobození od daně. Důkazní břemeno ohledně prokázání podmínek osvobození přitom tíží výlučně žalobce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010-195; ze dne 23. 4. 2013, č. j. 1 Afs 104/2012-31; ze dne 19. 12. 2014, č. j. 8 Afs 78/2012-45, či ze dne 25. 11. 2015, č. j. 3 Afs 6/2015-30; a rovněž rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 27. 9. 2007, ve věci C-409/04 Teleos a další proti Commissioners of Customs & Excise).
21. Dále uvedl, že v daném případě není sporu o tom, že zboží fyzicky opustilo území ČR, a že bylo dodáno do JČS (některé důkazní prostředky, jichž se žalobce v žalobě dovolává – např. záznamy o průjezdu vozidel mýtnými branami, svědecká výpověď pana K. stran místa vykládky ve Vídni, fotografie z vykládky, apod. – se přitom týkají prokázání spíše toho, že zboží fyzicky opustilo území ČR, což však není předmětem sporu, nejsou však způsobilé prokázat to, že zboží bylo skutečně dodáno společnosti Akman jako osobě registrované k DPH v JČS). Spor je veden o to, zda zboží bylo dodáno společnosti Akman jako osobě registrované k DPH v JČS, kdy žalovaný měl za to, že žalobce naplnění této podmínky neprokázal.
22. Dle tvrzení žalobce za společnost Akman jednal pan K., což však žalobce žádným způsobem neověřoval a nepožadoval předložení např. plné moci, naopak sám v daňovém řízení „přiznal“, že neprojevoval nedůvěru obchodním zástupcům tím, že by žádal o prokázání zmocnění (viz odpověď na výzvu k prokázání skutečností č. j. 1943170/16). Z

žalobcem předložené e-mailové korespondence s panem K. vyplývá, že komunikace byla činěna prostřednictvím e-mailových adres flaveosro@yahoo.de nebo vitalitylmt@yahoo.com, přičemž z e-mailové adresy flaveosro@yahoo.de byly panem K. zasílány e-maily i v době, kdy mělo být obchodováno se společností Akman (viz str. 16 zprávy o daňové kontrole), ani nad touto skutečností se žalobce nepozastavil.

23. Obchodní spolupráce, byť se týkala nezanedbatelných částek, nebyla ani písemně ujednána. Pokud se žalobce v žalobě odkazoval na kupní smlouvu ze dne 24. 6. 2015, žalovanému nebylo zřejmé, o jakou smlouvu se jedná, neboť žádná taková smlouva nebyla žalobcem v průběhu daňové kontroly ani v průběhu odvolacího řízení předložena (být se na ni žalobce odkazoval např. i v doplnění odvolání). Žalobce přitom při zahájení daňové kontroly sám uvedl, že žádné písemné smlouvy uzavřeny nebyly.
24. Žalovaný tak měl za to, že žalobcem nebyly předloženy žádné důkazní prostředky, které by prokazovaly, že zboží bylo skutečně dodáno společnosti Akman jako osobě registrované k DPH v JČS. Formální doklady, jichž se žalobce v žalobě dovolává (faktury, dodací listy, CMR listy, apod.), byly správcem daně zpochybněny, neboť v CMR listech bylo jako místo vykládky uvedeno Slovensko, zatímco v reportu jízd a dodacích listech bylo jako místo vykládky uvedeno Rakousko (být dalším dokazováním bylo prokázáno dodání zboží do JČS). Pokud se žalobce dovolává místního šetření u společnosti M. Zayed GmbH a dokladů této společnosti, která měla být odběratelem společnosti Akman, tak na základě mezinárodní výměny informací bylo zjištěno, že společnost M. Zayed GmbH byla odběratelem společnosti Akman, současně však rakouský správce daně poukázal na velké nesrovnalosti v účetnictví společnosti M. Zayed GmbH, resp. nesrovnalosti mezi údaji vykázanými ve VIES, v daňových přiznáních a v účetnictví. Konkrétně ke spolupráci se společností Akman rakouský správce daně nenalezl žádné doklady, pouze zjistil, že na účet pokladny byly zaúčtovány dvě pořízení zboží, přičemž v účetnictví nebyly nalezeny žádné informace o obsahu plnění. K tomu žalovaný dodává, že skutečnost, že společnost Akman případně dodávala zboží společnosti M. Zayed GmbH nijak neprokazuje, že společnost Akman toto zboží pořídila od žalobce. Účetní závěrka společnosti Akman za rok 2013 nemá žádnou vypovídací hodnotu ve vztahu ke kontrolovaným zdaňovacím obdobím.
25. Dále žalovaný uvedl, že prostřednictvím mezinárodní výměny informací bylo zjištěno, že společnost Akman zanikla v důsledku sloučení s dalšími 73 obchodními korporacemi, přičemž nástupnická společnost je nekontaktní a za předmětná zdaňovací období nebyla podána daňová přiznání. V důsledku toho nebylo objektivně možné přímo u nástupnické společnosti Akman prověřit, zda pan K. za společnost Akman skutečně jednal. Na základě žádosti o mezinárodní výměnu informací byl rakouskou daňovou správou vyslechnut pan K., který jednoznačně popřel, že by společnost Akman jakkoliv zastupoval a vykonával pro ni jakoukoliv ekonomickou činnost (oproti odběratelům žalobce Flaveo a VFT, k nimž pan K. vypověděl, že vystupoval v roli zprostředkovatele, přičemž rakouským správcem daně byla předložena generální plná moc od Flaveo a byla ústně potvrzena plná moc od VFT), což žalobce v žalobě zcela přehlíží. Pokud se žalobce v žalobě dovolává té pasáže svědecké výpovědi, kde pan K. potvrdil, že s žalobcem komunikoval e-mailem či prostřednictvím aplikace WhatsApp a prováděl vklady na účet žalobce u ERSTE BANK, tak tato skutečnost nijak nepotvrzuje to, že by zboží bylo dodáno společnosti Akman jako osobě registrované k dani v JČS. Pan K. vystupoval za všechny tři odběratele, přičemž tato část svědecké výpovědi, jíž se žalobce dovolává, se

výslovně netýká společnosti Akman, ale obecně spolupráce pana K. a žalobce. Obdobně potom platí i ve vztahu k bankovnímu účtu žalobce vedenému u ERSTE BNK a vkladové karty. Naopak jak bylo řečeno výše, pan K. popřel, že by jednal za společnost Akman a jménem této společnosti vykonával jakoukoliv ekonomickou činnost, přičemž žalobce nepředložil žádný důkazní prostředek, kterým by prokázal oprávnění pana K. jednat za společnost Akman.

26. Ani další provedené svědecké výpovědi, jak žalovaný dále uvedl, neprokazují, že by zboží bylo dodáno společnosti Akman. Ing. J. (zaměstnanec žalobce na pozici obchodní zástupce) vypověděla, že se pan K. prezentoval jako zástupce společnosti Akman, tuto skutečnost však žádným způsobem neověřovala, neboť to není běžné. Objednávky činil pan K. většinou telefonicky a také určoval, kde má být zboží složeno. Paní J. sice vypověděla, že se s panem K. setkala osobně (jak upozorňuje žalobce v žalobě), ale sama uvedla, že neví, zda v té době jednal za Flaveo nebo Akman (viz poslední odpověď na str. 7 protokolu č. j. 720448/17/2712-60562-604910), a že oprávnění pana K. jednat za společnost Akman žádným způsobem neověřovala, takže se vlastně spolehla pouze na jeho tvrzení. Obdobně vypověděla paní Š., že aktivně komunikovala s panem K. ohledně přepravy zboží, nikdy však neověřovala oprávnění pana K. jednat za společnost Akman. Řidiči shodně vypověděli, že společnost Akman neznají, a že na etiketách zboží byl uveden název společnosti Flaveo, z čehož dovozovali (i v návaznosti na to, že zboží bylo dodáváno na totéž místo v Rakousku a přebíráno toutéž osobou – mužem, kterého nedokázali identifikovat), že odběratelem byla vždy společnost Flaveo.
27. Žalovaný tedy s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že zboží bylo dodáno společnosti Akman, jakožto osobě registrované k DPH v JČS, a že mu tedy náleží nárokové osvobození od daně. Dotčená plnění proto byla posouzena jako dodání zboží s místem plnění v tuzemsku zatížená daní na výstupu (k tomu viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010-195; a ze dne 19. 12. 2014 č. j. 8 Afs 75/2012-14).

Dobrá víra žalobce

28. Žalovaný uvedl, že je v zájmu žalobce, aby se zajistil důkazy, kterými bude schopen uskutečnění plnění v souladu s daňovými doklady prokázat. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu pak konstatoval, že nezajistí-li si žalobce dostatek důkazních prostředků k prokázání osvobození od daně, respektive se spokojí s důkazními prostředky, jež jeho tvrzení neprokazují, nemůže být v dobré víře ohledně toho, zda v budoucnu unese své důkazní břemeno ve vztahu k oprávněnosti tohoto nároku, potažmo v dobré víře, zda byly hmotněprávní podmínky pro vznik nároku vůbec naplněny.
29. Žalovaný nesouhlasil s tím, že žalobci svědčila dobrá víra, jak tvrdí žalobce v žalobě. Žalobce rezignoval na opatření si takových důkazních prostředků, které by byly způsobily prokázat, že zboží dodává osobě uvedené na dokladu. Za zcela zásadní označil to, že žalobce se nijak nezajímal a neověřoval si, zda je pan K. skutečně oprávněn za společnost Akman jednat, v tomto směru věřil údajům sděleným panem K. Žalobce rovněž netrval na písemném ujednání o předmětných obchodech, byť se jednalo o obchody v nikoliv zanedbatelných hodnotách. Dalšími nestandardnostmi jsou skutečnosti, že pan K. jednal za tři odběratele, kteří byli postupně „vystřídáni“ poté, co jim byla zrušena registrace k DPH, že byly vyžadovány platby v hotovosti, přestože se jednalo o vysoké částky – hodnota každé dodávky byla cca 19 000 EUR, tj. cca 500 000

Kč (což sami řidiči vypověděli, že není standardní, kdy řidiči převzetí hotovosti žádným způsobem nepotvrzovali), že zboží bylo dodáváno převážně do stejného logistického centra, byť se jednalo o tři různé odběratele (dva slovenské a jednoho rakouského), a že zboží bylo všem třem odběratelům dodáváno pod etiketou Flaveo. S ohledem na výše uvedené měl žalobce dle žalovaného věnovat kontrolním mechanismům zvýšenou pozornost. Žalobce proto nemohl být dle žalovaného v dobré víře, že bude schopen prokázat podmínky nutné k uplatnění osvobození od daně. Tvrzení žalobce a jeho subjektivní přesvědčení, že obchody probíhaly naprosto standardně, která nejsou podpořena objektivními důkazy (ale naopak zpochybněna existencí celé řady nestandardností – viz výše), nemůže dle žalovaného založit dobrou víru žalobce. Ani výpověď paní Š. (která zajišťovala logistickou stránku), jíž se žalobce v žalobě dovolával, nemůže osvědčit jeho dobrou víru, neboť ani paní Š. neověřovala oprávnění pana K. jednat za společnost Akman. Pro úplnost žalovaný dodává, že neplnění daňových povinností ze strany společnosti Akman nebylo žalobci kladeno k tíži. Skutečnost, že správcem daně nebyla zpochybněna žalobcem podávaná souhrnná hlášení, nemohlo založit jeho legitimní očekávání, že „je vše v pořádku“. Správce daně totiž průběžně komplexně neprovéřoval dotčené obchodní transakce.

Neprovedení navržených důkazních prostředků

30. Žalovaný uvedl, že správce daně není povinen provést všechny navržené důkazy, pokud však některé z nich neprovede, musí odůvodnit, proč se tak stalo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48) a dále nález Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09.
31. V reakci na seznámení s výsledkem kontrolního zjištění, jak žalovaný dále uvedl, navrhl žalobce celou řadu důkazních prostředků (viz str. 14 zprávy o daňové kontrole). Žalobce mj. navrhoval, aby bylo provedeno místní šetření na adrese Wien, Simmering, Schemmerlstrasse 72 a Wien, Lieseng, Wiegelestrasse 34 za účelem zjištění majitele prostor a následně informace o tom, zda majitel pronajal část prostor společnosti Flaveo a Akman. Správce daně tyto důkazní prostředky neprovedl, což řádně odůvodnil na str. 16 zprávy o daňové kontrole tak, že se na tyto prostory rakouský správce daně v rámci svědecké výpovědi ptal pana K., který vypověděl, že společnosti Flaveo a VFT neměly pronajaty žádné prostory, a že společnost Akman nezná. Skutečnost, že společnosti Akman a Flaveo neměly v Rakousku provozovnu a zboží bylo dopravováno do logistických skladů, odkud ho odběratelé distribuovali dále, vyplývá i z žalobcem předloženého prohlášení Ing. J. Navržené důkazní prostředky tedy nejsou způsobilé potvrdit, že zboží dodané do logistického skladu bylo skutečně dodáno společnosti Akman jako plátcí DPH v JČS (viz i bod [48] rozhodnutí č. j. 16415/20/5300-22443-712712 a bod [53] rozhodnutí č. j. 16416/20/5300-22443-712712). Žalobce dále navrhoval, aby bylo provedeno místní šetření u společnosti Slovenská pošta a.s. za účelem zjištění, jakým způsobem a jakou osobou byly převzaty zásilky doručované společnosti Akman. Rovněž s tímto důkazním návrhem se správce daně vypořádal na str. 16 zprávy o daňové kontrole tak, že pouhé převzetí doporučeného dopisu neprokazuje uskutečnění dodání zboží tak, jak to deklaruje žalobce na předložených daňových dokladech. Žalovaný tak dospěl k závěru, že se správce daně důkazními návrhy žalobce řádně zabýval a jejich neprovedení dostatečně zdůvodnil, přičemž žalovaný se s úvahou správce daně ztotožnil (viz bod [36] rozhodnutí č. j. 16415/20/5300-22443-712712 a bod [37] rozhodnutí č. j.

16416/20/5300-22443-712712). Navržené důkazní prostředky nebyly sto prokázat, že zboží skutečně bylo dodáno společnosti Akman, jako osobě registrované k dani v JČS.

III. Posouzení věci krajským soudem

32. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení, jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem v souladu s ust. § 51 odst. 1 uvedené právní úpravy souhlas. Věc pak posoudil následovně.
33. Z průběhu daňového řízení krajský soud zjistil, že dne 2. 11. 2016 zahájil správce daně u žalobce daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období leden 2014 – říjen 2014, únor 2015, březen 2015, duben 2015 – prosinec 2015 týkající se obchodů mezi žalobcem a jeho deklarovanými odběrateli Flaveo s. r. o., Akman, s. r. o., a Vitality Foodstuff Trading L. C., kdy se společností Akman začal žalobce obchodovat poté, co byla společnost Flaveo zrušena registrace k DPH a se společností VFT poté, co byla registrace k DPH zrušena společnosti Akman. Žalobce si v předmětných zdaňovacích obdobích uplatnil osvobození od daně na výstupu při dodání zboží (rostlinného oleje) do jiného členského státu dle § 64 zákona o DPH výše uvedeným obchodním korporacím, přičemž všechny odběratele měl dle tvrzení žalobce zastupovat pan H. K. Po provedeném dokazování dospěl správce daně k závěru, že žalobce neunesl své důkazní břemeno a neprokázal, že dodal zboží do JČS společností Flaveo (zdaňovací období leden 2014 – říjen 2014), Akman (zdaňovací období únor 2015, březen 2015, květen 2015 – září 2015) a VFT (září 2015 – prosinec 2015) jako osobám registrovaným k DPH v JČS, tudíž neprokázal, že byly naplněny podmínky pro osvobození dle § 64 zákona o DPH, a z toho důvodu správce daně doměřil žalobci daň v celkové výši 3 156 050 Kč. V návaznosti na výsledky daňové kontroly vydal správce daně dodatečné platební výměry. Dne 23. 10. 2018 podal žalobce proti dodatečným platebním výměrům odvolání. S hodnocením důkazů provedených k návrhu žalobce v odvolacím řízení (výslech svědka – paní S. Š.) byl žalobce seznámen písemností žalovaného ze dne 23. 3. 2020, č. j. 11657/20/5300-22443-712712. Žalovaný po přezkoumání odvoláním napadených dodatečných platebních výměrů dospěl k závěru, že provedeným dokazováním bylo prokázáno, že žalobce dodal zboží společností Flaveo a VFT. Žalovaný proto v odvolacím řízení zrušil dodatečné platební výměry na DPH za zdaňovací období leden 2014 – říjen 2014 a říjen 2015 – prosinec 2015, a změnil dodatečný platební výměr na DPH za zdaňovací období září 2015 (ve prospěch žalobce – stran dodání zboží společností VFT, viz bod [56] rozhodnutí č. j. 16416/20/5300-22443-712712), a dále ve vztahu ke všem nezrušeným dodatečným platebním výměrům napravit nesprávný postup správce daně při výpočtu doměřené DPH, kdy bylo třeba postupovat nikoli podle § 37 odst. 1 zákona o DPH, ale podle § 37 odst. 2 této právní úpravy a vyjít z částek přijatých úplat s tím, že v těchto je zahrnuta i daň (viz bod [64] rozhodnutí č. j. 16415/20/5300-22443-712712 a bod [69] rozhodnutí č. j. 16416/20/5300-22443-712712).
34. Hodnocením shora naznačeného postupu finančních orgánů v daňovém řízení vycházel krajský soud z jednotlivých ustanovení zákona o DPH, přičemž osvobození od daně z přidané hodnoty při dodání zboží do jiného členského státu upravuje ust. § 64 odst. 1 zákona o DPH, ve kterém je uvedeno, že „dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z

tuzemská plátcem nebo pořizovatelem nebo jimi zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou porřízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně“. Ve smyslu ust. § 13 odst. 1 uvedené právní úpravy se dodáním zboží rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník. Dle ust. § 13 odst. 2 zákona o DPH se dodáním zboží do jiného členského státu rozumí dodání zboží, které je skutečně odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu, tedy že věc fyzicky opustila území členského státu dodání.

35. Aplikací daně právní úpravy na projednávanou věc dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná. Po prostudování daňového spisu dospěl totiž ke shodným závěrům jako finanční orgány. Žalobce neunesl své důkazní břemeno a neprokázal, že rostlinný olej dodal v předmětných zdaňovacích obdobích do jiného členského státu a to společnosti Akman a že mu tedy náleží osvobození do daně z přidané hodnoty. Se závěry žalovaného vyslovenými v napadeném rozhodnutí se krajský soud ztotožňuje a v plném rozsahu na ně odkazuje.
36. K projednávané věci krajský soud dále uvádí, že k problematice rozložení důkazního břemene mezi správce daně a daňový subjekt již existuje bohatá soudní judikatura. Její závěry sice byly formulovány především na podkladě úpravy obsažené v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, avšak v zásadě jsou aplikovatelné i na úpravu obsaženou v daňovém řádu (za jehož účinnosti rozhodovaly finanční orgány v nyní posuzované věci). Plyne z ní, že daňové řízení je postaveno na zásadě, podle níž každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nemůže získat z vlastní úřední evidence (§ 92 odst. 4 daňového řádu). Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má však některé výjimky – například podle § 92 odst. 5 písm. c) citovaného zákona správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Uvedená ustanovení daňového řádu vytvářejí vyvážený komplex povinností tvrzení a důkazních povinností mezi daňovým subjektem a správcem daně (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119, a ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 – 86).
37. Hodnocením postupu správních orgánů v projednávané věci se krajský soud přiklonil k názoru žalovaného, že žalobce sice v průběhu daňového řízení provedení důkazů navrhoval (viz body [15], [25] a [26] napadených rozhodnutí), avšak důkazy, které předložil, neměly takovou důkazní sílu, aby prokázaly, že zboží bylo dodáno právě společnosti Akman, když bylo prokázáno pouze dodání společností Flaveo a VFT. Z toho důvodu nebyly naplněny hmotněprávní podmínky pro osvobození od daně dle § 64 zákona o DPH. Zároveň měl žalovaný důvodně za to, že v případě obchodní spolupráce s deklarovaným odběratelem Akman nebyla osvědčena ani dobrá víra žalobce spočívající v tom, že si zajistil dostatek důkazů k prokázání svých tvrzení.

38. Žalobcem navrhované důkazní prostředky vyvracel správce daně důkazy, které si v průběhu daňového řízení obstaral sám a to prostřednictvím žádostí o mezinárodní výměnu informací. K tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, „*Správce daně dále prověřoval Flaveo prostřednictvím žádostí o mezinárodní výměnu informací. Z odpovědí (č. j. 1502880/15 a č. j. 1767261/16) vyplývá, že pan K. vystupoval jako zástupce Flavea vůči slovenskému subjektu Arisan s. r. o., a to na základě generální plné moci, která však nebyla předložena. Pan K. si měl u Arisan s. r. o. objednat rekonstrukci účetnictví Flavea. Pan K. byl v době výpovědi Ing. J. D., jednatele Arisan s. r. o. pro Ing. D. nekontaktní. Dále bylo zjištěno, že Flaveu byla zrušena registrace k DPH.Dále bylo zjištěno, že Akman, byla vymazaná z Obchodního registru Slovenskej republiky dne 3. 9. 2015, přičemž zanikla v důsledku sloučení spolu s dalšími 73 obchodními korporacemi. Nástupnický subjekt je pro správce daně nekontaktní a za předmětné období (viz bod [24]) nebyla podána daňová přiznání..... Dále bylo zjištěno, že VFT byla ze strany rakouského správce daně zrušena registrace k DPH, přičemž, VFT nevykázala žádná plnění a neprovedla žádné platby.“ Z průběhu daňového řízení dále vyplynulo, že deklarovaní odběratelé nespolupracují se svými správci daně a ani jeden z nich porízení předmětného zboží od žalobce nepřiznal. Žalovaný tak měl dle názoru krajského soudu důvodně za to, „že bylo prokázáno, že předmětné zboží bylo dodáno do JČS, když listinnými důkazními prostředky bylo prokázáno dodání z České republiky a svědci potvrdili, že předmětné zboží dováželi do Vídně. Žádný z výše uvedených důkazních prostředků však dle názoru odvolacího orgánu neprokazuje, že zboží bylo skutečně dodáváno osobám registrovaným k dani v JČS (což je hmotněprávní podmínkou pro osvobození od daně dle § 64 ZDPH), když odvolatel neověřoval, zda je pan K. oprávněn jednat za obchodní korporace, které poskytly VAT ID“.*
39. Shora prezentovaný názor podporuje i skutečnost, že žalobce s deklarovanými odběrateli, včetně Akman, neměl písemné ujednání o obchodní spolupráci. Žalobce sice v podané žalobě i doplnění odvolání odkazoval na písemnou kupní smlouvu, avšak takový listinný důkaz nebyl žalobcem v průběhu daňové kontroly správci daně přeložen.
40. V průběhu daňového řízení žalobce sice tvrdil, že za společnost Akman jednal pan K., avšak z výpovědi žalobce vyplynulo, že tuto skutečnost nijak neověřoval, když na této osobě nepožadoval přeložení jakéhokoliv zmocnění. Je rovněž nepochybné, že na základě žádosti o výměnu informací byl tento svědek vyslechnut. Z jeho výpovědi jednoznačně vyplynulo, že popřel, že by společnost Akman zastupoval a vykonával pro ni jakoukoliv ekonomickou činnost, pouze uvedl, že v roli zprostředkovatele vystupoval ve vztahu ke společnosti Flaveo a VFT.
41. Krajský soud přisvědčil rovněž názoru žalovaného, že formální doklady, které žalobce považoval za dostatečné důkazy k prokázání skutečného dodání zboží společnosti Akman, byly správcem daně zpochybněny, neboť v CMR listech bylo jako místo vykládky uvedeno Slovensko, zatímco v reportu jízd a dodacích listech bylo jako místo vykládky uvedeno Rakousko.
42. Dále lze přisvědčit názoru žalovaného, dle něhož „Pokud se žalobce dovolává místního šetření u společnosti M. Zayed GmbH a dokladů této společnosti, která měla být odběratelem společnosti Akman, tak na základě mezinárodní výměny informací bylo zjištěno, že společnost M. Zayed GmbH byla odběratelem společnosti Akman, současně však rakouský správce daně poukázal na velké nesrovnalosti v účetnictví společnosti M. Zayed GmbH, resp. nesrovnalosti mezi údaji vykázanými ve VIES, v daňových přiznáních a v účetnictví. Konkrétně ke spolupráci se společností Akman rakouský správce daně nenalezl žádné doklady, pouze zjistil,

že na účet pokladny byly zaúčtovány dvě pořízení zboží, přičemž v účetnictví nebyly nalezeny žádné informace o obsahu plnění. K tomu žalovaný dodává, že skutečnost, že společnost Akman případně dodávala zboží společnosti M. Zayed GmbH nijak neprokazuje, že společnost Akman toto zboží pořídila od žalobce. Účetní závěrka společnosti Akman za rok 2013 nemá žádnou vypovídací hodnotu ve vztahu ke kontrolovaným zdaňovacím obdobím.“

43. Krajský soud rovněž přisvědčil názoru žalovaného, že ani další provedené důkazy ve formě svědeckých výpovědí neprokazují, že by zboží bylo dodáno společnosti Akman. Žalovaný shrnul, že Ing. J., tedy zaměstnanec žalobce na pozici obchodní zástupce, vypověděla, že se pan K. prezentoval jako zástupce společnosti Akman, tuto skutečnost však žádným způsobem neověřovala, neboť to není běžné. Objednávky činil pan K. většinou telefonicky a osobně se s ním setkala, avšak při podání svědecké výpovědi již nevěděla, zda v té době jednal za Flaveo nebo Akman. Obdobně vypověděla paní Š., která sice aktivně komunikovala s panem K. ohledně přepravy zboží, nikdy však neověřovala jeho oprávnění jednat za společnost Akman. Řidiči shodně vypověděli, že společnost Akman neznají, a že na etiketách zboží byl uveden název společnosti Flaveo, z čehož dovozovali, že odběratelem byla vždy společnost Flaveo.
44. Ze shora naznačeného průběhu daňového řízení tedy lze dle názoru krajského soudu nepochybně usuzovat, že žalobce své důkazní břemeno neunesl a to navzdory tomu, že důkazní prostředky navrhoval v poměrně velkém rozsahu. Nelze se tedy přiklonit k jeho námitce, že mu svědčila dobrá víra, že bude v budoucnu schopen prokázat požadavky nutné k osvobození od daně z přidané hodnoty. Žalobce se prokazatelně nezajímal o to, s kým vlastně v rámci svých obchodních vztahů jedná, veškerá ujednání činil pouze ústní formou, platby přijímal pouze v hotovosti, zboží bylo dodáváno pouze do jednoho logistického centra, ačkoli se jednalo o tři různé odběratele.
45. Krajský soud se rovněž přiklonil k názoru žalovaného, že za takto naznačené situace již nebylo případné provádět další důkazy žalobcem navrhované. Správce daně ve zprávě o výsledku daňové kontroly a následně i žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnili, proč důkazní řízení na základě hodnocení shora vzpomínaných důkazů lze považovat za vyčerpávající. K tomuto závěru se lze přiklonit.
46. Lze rovněž souhlasit s názorem žalovaného, že „v případě, že daňový subjekt neprokáže, komu bylo zboží dodáno, lze předpokládat, že zboží mohlo být dodáno osobě nepovinné k dani (konečnému spotřebiteli). V tomto případě je nutné zkoumat obezřetnost a dobrou víru daňového subjektu, tj. zda si opatřil dostatečné množství důkazů o tom, že zboží dodává osobě uvedené na dokladu, a zda mohl být v dobré víře v to, že osoba, jíž zboží dodal, je osobou uvedenou na dokladu. Dle názoru odvolacího orgánu vyplývá z bodů [45] a [46], že odvolatel nemůže být v dobré víře v to, že si opatřil dostatečné množství důkazů o tom, že zboží dodává osobě uvedené na daňovém dokladu, když rezignoval na ověření zplnomocnění pana K. Odvolací orgán dále uvádí, že ani iniciativou správce daně se nepodařilo ověřit oprávnění pana K. zastupovat Akman. Navíc odvolatel nedisponuje ani písemnými ujednáními o předmětných obchodech. Odvolací orgán dále uvádí, že indicie, které správce daně uvedl v ZODK na str. 9 – 11 vyvracejí, že předmětné obchodní společnosti byly standardními odběrateli. Zejména na základě skutečností, že odběratelům, které měla zastupovat stejná osoba (pan K.), byly z moci úřední postupně zrušeny registrace k DPH, a že byly vyžadovány platby v hotovosti, přestože se jednalo o velmi vysoké částky, měl daňový subjekt věnovat kontrolním mechanismům zvýšenou pozornost. Jeho jednání nemohlo být v dobré víře, že bude schopen prokázat všechny podmínky nutné k uplatnění osvobození od daně.“

47. Krajský soud tak uzavírá, že důkazy, které žalobce předložil, neprokázaly, že zboží bylo dodáno právě společnosti Akman. Z toho důvodu nebyly naplněny hmotněprávní podmínky pro osvobození od daně dle § 64 zákona o DPH a uvedené plnění tak bylo správcem daně v souladu se zákonem posouzeno jako plnění s daní na výstupu a v souladu s § 22 zákona o DPH.
48. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
49. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. července 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu